



full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

L'episcopat català, rebut pel papa Francesc

Els bisbes catalans van viure el moment central de la visita ad limina als Palaus Apostòlics del Vaticà el dia 7 de març, quan foren rebuts en audiència pel papa Francesc. Tots els bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya, els bisbes emèrits de Girona i de Solsona, i els seus acompanyants van saludar personalment el Sant Pare i li ofrenaren alguns obsequis, entre ells la col·lecció Documents del Magisteri de Benet XVI i Francesc, traduïts al català per Editorial Claret, i la col·lecció sencera de Clàssics Cristians del Segle XX.

Després, el papa Francesc va mantenir una reunió privada i conjunta amb tots els bisbes, tal com anà fent amb els bisbes de les altres províncies

eclesiàstiques d'Espanya.

A la sortida, el cardenal Martínez Sistach i l'arquebisbe Pujol van declarar que havia estat una trobada entranyable, de gran comunió fraterna entre el Papa, germà gran i exemple per a tots, i els altres germans bisbes. Els dos arquebisbes van destacar que se sentiren molt ben escoltats pel Sant Pare i que pogueren parlar de tots els aspectes que afecten la vida de l'Església, especialment de l'anunci de l'Evangelí a la nostra societat i de les doloroses conseqüències de la crisi econòmica, sobretot el gran drama de l'atur. L'arquebisbe Pujol va recordar que «nosaltres estem al servei del nostre poble».

Diumenge III de Quaresma | Cicle A

Lectura del llibre de l'Èxode (17,3-7)

En aquells dies, el poble passava tanta set que deia, murmurant contra Moisès: «Per què ens has fet pujar d'Egipte? Vols matar-nos de set amb els nostres fills i el nostre bestiar?» Moisès s'exclamà al Senyor: «Què puc fer per aquest poble? Una mica més i m'apedregaran.» El Senyor li respongué: «Passa al davant del poble i emporta't alguns ancians d'Israel; pren la vara amb què vas tocar el Nil i posa't en camí. Jo estaré allà davant teu dalt la roca, a l'Horeb. Tu dóna un cop a la roca i en sortirà aigua, i tot el poble podrà beure.» Moisès ho va fer així davant els ancians d'Israel.

I donà a aquell lloc el nom de Massà i de Meribà, perquè els israelites havien discutit i havien posat a prova el Senyor quan deien: «El Senyor és amb nosaltres o no hi és?»

Salm responsorial (94)

Tant de bo que avui sentíssim la veu del Senyor:
«No enduriu els vostres cors.»

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (5,1-2.5-8)

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell

que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. I l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor.

Adoneu-vos bé d'això: quan nosaltres érem encara incapaços de tot, Crist va morir pels qui érem dolents. Qui trobaríem disposat a morir per un home honrat? Potser sí que per un home bo trobaríem qui tingués la valentia de donar la vida. Doncs bé, Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors.

Lectura de l'evangeli segons sant Joan (4,5-42)

En aquell temps Jesús arribà a una població samaritana que s'anomena Sicar, prop dels terrenys que Jacob havia donat al seu fill Josep. Allà hi ha el pou de Jacob. Era cap al migdia quan Jesús, cansat de caminar, s'estava assegut bonament a la vora del pou. Els deixebles havien anat al poble a comprar provisions. Arribà una dona samaritana, que venia a treure aigua. Jesús li diu: «Dóna'm aigua.» Li diu la samaritana: «Com? ¿Vós, un jueu, em demaneu aigua a mi, que sóc una dona samaritana?» Cal saber que els jueus no es fan amb els samaritans. Jesús li respongué: «Si sabessis què vol donar-te Déu i qui és el qui et demana que li donis aigua, ets tu qui li hauries demanat aigua viva, i ell te l'hauria donada.» [...]

2

full

Set de set | Mn. Marc Majà i Guiu

Encara que pugui semblar el nom d'un joc de cartes o d'una construcció de castellers, «set de set» fa referència al trobament entre Jesús i la samaritana. «Ell, quan va demanar a la samaritana aigua per a beure, ja havia fet néixer en ella el do de la fe, i tingué una set tan ardent de la set d'aquella dona, que va encendre en el seu cor el foc de l'amor diví.» No és un joc de paraules: Jesús té set de la set d'aquella dona.

Tenir set d'alguna cosa significa desitjar-la profundament. Quan tenim set física, quan el nostre cos reclama aigua, necessitem beure. Ara bé, què fem quan sentim dins nostre altres tipus de set, quan desitgem profundament alguna cosa: set de pau, de felicitat, de reconeixement per part dels altres? Què pot calmar la nostra set?

L'evangeli d'avui ens presenta un Jesús doblement assedegat: com a home, té set d'aigua (la necessita per a refer-se del cansament i de la calor); com a Déu, té set de la set de la samaritana. Fixem-nos en això últim: Jesús desitja profundament que la samaritana tingui set de Déu. I és que, en el fons, Jesús desitja la felicitat de la samaritana, i sap que això només serà possible si aquesta es troba amb ell.

Quan Déu mira el nostre món, hi veu moltes sets que demanen ser saciades. Ell desitja la felicitat de tots i sap que aquesta passa per la trobada amb ell.

Déu té set de la teva set, desitja que vulguis beure de la seva font. Respon-li, amb la samaritana: «Senyor, doneu-me aigua d'aquesta.»

La pregària d'intercessió | Romà Casanova, bisbe de Vic

Sempre és bo que recordem la importància de la pregària i, en concret, de la pregària d'intercessió; però encara més ho és en aquests moments de crida a la nova evangelització. El papa Francesc en l'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium* dedica un apartat a la força missionera de la intercessió. La nova evangelització, la crida a tornar a fer ressonar la bona nova de l'Evangelí, ha de ser clarament una realitat que brolli del cor ple de l'Esperit. I aquest mateix Esperit és el protagonista en el cor del qui s'obre a la fe. I és ell mateix el qui fa brollar en el cor de l'evangelitzador i de l'evangelitzat la pregària d'acció de gràcies.

La realitat de la gràcia és fonamental perquè el cor d'una persona s'obri a la crida evangelitzadora. El pelagianisme és una heretgia que afirma que l'home per les seves soles forces pot aconseguir la salvació. Pensar que la fe cristiana és un mer ensenyament de veritats i que l'home, havent-les apreses, ja podrà complir tot el que se li demana, és un gran desconeixement de l'obra de Déu en el cor de l'home amb el do de la gràcia, tot respectant sempre la seva llibertat.

El qui es llanci a l'aventura missionera ha de tenir molt en compte aquesta veritat i ha de viure la confiança en l'obra de Déu; però també, al mateix temps, ha de viure amb la certesa de la necessitat del treball generós i de la pregària d'intercessió per aquells que el Senyor ha escollit per a obrir el cor al seu amor

misericordiós. El qui no ho visqui així caurà fàcilment en l'orgull insà, davant els èxits presents o passats, o bé en el desànim, davant la inutilitat dels esforços i les resistències en contra de l'evangelització.

La pregària d'intercessió és molt acceptable a Déu, perquè és la més exempta d'egoisme, reflecteix més de prop la gratuïtat de la gràcia divina i és concorde amb la voluntat de Déu, que *vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat* (1Tm 2,4). Fer pregària d'intercessió significa unir-se per la fe a Crist ressuscitat que viu en perenne estat d'intercessió pel món (cf. Hb 7, 25).

La pregària d'intercessió és molt necessària per a llançar-nos a tornar a predicar l'evangelí entre nosaltres. I, en aquesta pregària, tots ens hi hem de sentir implicats, ja des d'ara, quan en la diòcesi estem treballant per un nou pla diocesà de pastoral. Us convido a invocar l'Esperit Sant cada dia, perquè ens il·lumini sobre el que cal que fem per a ser els evangelitzadors que el Senyor vol. També la pregària a Maria, estel de l'evangelització, hi ha de ser present amb la mateixa intenció. I tot això amb la certesa del que ens ensenya Francesc: «Podem dir que el cor de Déu es commou per la intercessió, però en realitat ell sempre ens guanya per mà, i el que possibilitem amb la nostra intercessió és que el seu poder, el seu amor i la seva lleialtat es manifestin amb major nitidesa en el poble» (núm. 283).

Agenda litúrgica de la setmana

23 ■ Diumenge III de Quaresma / Cicle A. Sant Josep Oriol, prevere (1650-1702). Sant Victorià, màrtir (†484).

Lectures: Èxode 17,3-7 / Salm 94 / Romans 5,1-2.5-8 / Joan 4,5-42

Litúrgia de les hores: Setmana III

24 ■ Dilluns. Sant Ròmul, màrtir (†302).
Lectures: 2Reis 5,1-15a / Salm 41 / Lluc 4,24-30

25 □ Dimarts. L'Anunciació del Senyor.

Lectures: Isaïes 7,10-14;8,10 / Salm 39 / Hebreus 10,4-10 / Lluc 1,26-38

26 ■ Dimecres. Sant Brauli, bisbe (ss. VI-VII).

Lectures: Deuteronomi 4,1.5-9 / Salm 147 / Mateu 5,17-19

27 ■ Dijous. Santa Lídia, màrtir.

Lectures: Jeremies 7,23-28 / Salm 94 / Lluc 11,14-23

28 ■ Divendres. Sant Gontrà, laic (†592).

Lectures: Osees 14,2-10 / Salm 80 / Marc 12,28b-34

29 ■ Dissabte. Santa Paula Gambarra, verge (†1515).

Lectures: Osees 6,1-6 / Salm 50 / Lluc 18,9-14

30 ■ Diumenge IV de Quaresma / Cicle A. Sant Joan Clímac, monjo (ss. VI i VII).

Lectures: 1Samuel 16,1b.6-7.10-13a / Salm 22 / Efeis 5,8-14 / Joan 9,1-41

Sant Bernat Calbó (I) | L'abat de Santes Creus

En la segona meitat del segle XII, després d'alliberades Lleida i Tortosa, van començar a lliurar-se cartes de repoblament de la part occidental del Camp de Tarragona. Els documents d'aquest període, concretament un de l'any 1169, assenyalen el lliurament d'un mas per part de l'arquebisbe Hug de Cervelló a un personatge que tradicionalment s'ha associat al pare de Bernat Calbó.

Calbó podia haver estat un dels repobladors de la ciutat de Tarragona, vinguts després que el comte de Barcelona havia donat la ciutat al bisbe Oleguer, el qual encomanà la pacificació del territori al normand Robert Bordet.

Amb el pas dels anys, Calbó assolí el càrrec de veguer arquebisbal del Camp de Tarragona. La data de la naixença del seu fill Bernat es fixa tradicionalment en l'any 1180 i el lloc varia entre el Mas Calbó i la ciutat de Tarragona, on la família tenia diverses cases en propietat, tot i que els historiadors s'inclinen majoritàriament per l'opció del Mas.

De la infantesa i l'adolescència en tenim molt poques referències i no sabem on va realitzar els seus estudis. El Dr. Eduard Junyent afirma que, «amb el doble caràcter de militar i jurista, d'home d'espasa i de ploma, Bernat Calbó complia una funció en la cúria eclesiàstica de Tarragona, en què, a més del govern eclesiàstic, hi havia aparellada la complicada administració de feus i possessions pertanyents a la mitra».

A partir de 1209 trobem el seu nom en diversos documents en funcions d'assessoria a l'arquebisbe de Tarragona en alguns plets. Els historiadors s'inclinen a pensar que Bernat Calbó en tot aquest període no era eclesiàstic, sinó una persona civil que assessorava l'arquebisbe.

Es consagrà monjo a Santes Creus l'any 1214

En vorejar els trenta-cinc anys d'edat, Bernat Calbó prengué una decisió cabdal. Potser influït per una greu malaltia, decidí consagrar-se a Déu com a monjo i així ho féu a Santes Creus, el monestir cistercenc que al costat del riu Gaià s'havia fundat. L'entrada de Bernat a Santes Creus se situa en l'any 1214, segons sembla amb una certa resistència per part de la seva família, que preferia que fes carrera com a cavaller i com a conseller de la mitra tarragonina.



Es conserven els documents en què Bernat es desprèn dels béns materials. L'exegesi d'aquests documents ha fet perfilar la silueta del nou monjo de Santes Creus: «Se'n desprèn —diu Junyent— que tingué desavinences amb el seu germà Guillem, que no li mancaren litigis amb altres persones, que no filava massa prim en les seves administracions i que també sabia recórrer a qui li pogués bestreure diners.»

Quan Bernat professà a Santes Creus, n'era abat Bernat d'Àger, el qual donà un fort impuls al monestir. Ben aviat trobem Bernat Calbó en la signatura de documents, cosa que palesa que ben aviat va obtenir una gran valoració humana i monacal. És l'època en què el rei Jaume I, l'any 1215, donà al monestir un amplíssim privilegi que salvaguardava tots els béns del monestir haguts i per haver, confirmant també tots els altres privilegis i llibertats i franquícies concedides amb anterioritat.

Els historiadors han pogut resseguir l'activitat del monjo Bernat Calbó en una sèrie d'afers contractuals i testamentaris a favor de Santes Creus.

El dia 3 de gener de 1219 fra Bernat Calbó ja apareix documentat com a *prior del monestir de Santes Creus*, càrrec que ostentarà fins a la primavera de 1222, en què ja no és prior. Es desconeixen els motius del canvi en el priorat, però allò que la documentació posterior certifica és que Bernat continua tenint una gran consideració en el monestir i intervé constantment en afers importants en les relacions exteriors de Santes Creus.

L'any 1225 el papa Honori III concedia a Santes Creus el privilegi que l'arquebisbe i els bisbes sufraganis procedissin en ajuda del monestir i dels monjos contra els malfactors que els perjudiquessin.



Aurèola de santedat

L'any 1226 fra Bernat Calbó apareix ja en la documentació com a *abat de Santes Creus*, fins a l'any 1233, en què apareixerà com a abat Arnau.

De Santes Creus no s'ha conservat sinó la documentació administrativa del patrimoni; en canvi, no s'han conservat actes capitulars, de visita, correspondència particular o altres documents semblants que ajudessin a entendre la vida de la casa i dels seus monjos.

És opinió comuna que quan Bernat Calbó accedeix a l'abadiat comptava amb una gran aurèola de santedat, tant entre els monjos com entre el poble i entre les famílies nobles del país, que volgueren lligar-se a Santes Creus tant en vida com en mort i li oferiren nombroses possessions.

El fet que l'abat de Santes Creus fos cada vegada més senyor d'una extensíssima i diversa dominicatura portava una sèrie de problemes, que, pel que coneixem en la documentació, l'abat Bernat va saber resoldre amb destresa i justícia.

Durant el seu abadiat va acollir com a monjo el bisbe Pere de Puigverd d'Urgell, que havia presentat la renúncia al papa l'any 1230 per tal de dedicar-se a la vida monàstica. No és estrany pensar que en l'accés d'aquest bisbe al monestir de Santes Creus hi influís el prestigi del seu abat Bernat.

La fundació de l'Hospital dels Pobres de Santes Creus

Bernat Calbó emprengué la fundació de l'Hospital dels Pobres de Santes Creus, per a la qual sabé vincular al-

gunes de les famílies nobles més conegudes del país, com ara Ramon Alemany, el qual va dotar l'hospital amb importants rendes. Bernat Calbó impulsà la construcció de l'edifici i alhora consolidà els béns que l'hospital dels pobres tenia a les ribes del riu Gaià.

El prestigi de Bernat Calbó no es va limitar a l'interior del monestir. L'any 1228 el capítol general de tot l'orde cistercenc celebrat a Cîteaux (Borgonya) va encarregar a Bernat Calbó juntament amb l'abat de Vallmanya la incorporació a l'orde cistercenc d'una abadia, per a la qual cosa calia que l'abat Bernat investigués els motius que feien que aquella comunitat demanés la incorporació a la família cistercenca. Anys després se li féu un encàrrec semblant.

L'any 1233 el capítol general del Císter va encomanar a l'abat Bernat de Santes Creus i a l'abat Vidal de Poblet que atenguessin la petició del comte Nunyo Sanç de Rosselló per a fundar un monestir de l'orde a Mallorca. Sembla que el resultat d'aquest encàrrec fou la fundació del monestir de la Reial de Mallorca, en una data però en la qual Bernat Calbó ja era bisbe de Vic.

Bernat intervingué en diverses qüestions, sempre de cara a una reforma de l'Església.

Així intervindrà a Valldonzella, on un grup de dones feien una vida comuna de pregària. El bisbe de Barcelona va demanar que es convertissin en un monestir del Císter, sota el comandament de l'abat de Santes Creus, cosa a la qual elles s'avingueren.

Rebrà l'encàrrec del papa Gregori IX per a fer una inspecció, juntament amb el seu prior, de l'abadia canonical d'Àger, necessitada de reforma. L'abat Bernat, després d'una minuciosa inspecció, va dictar unes normes reformatòries severes i efectives.

S'ha pensat en la possibilitat d'assistència de l'abat Bernat al concili de Lleida de 1229 i al de Tarragona de 1230, però no hi ha suficients documents que ho puguin provar.

Intervindrà en una qüestió entre els canonges de Tarragona i l'arquebisbe sobre l'ampliació del nombre de canonges, cosa que aquests no volien. Sembla que Bernat Calbó informà a favor de la postura dels canonges.

(Extret de la ponència de Mn. Norbert Miracle en el curset d'estiu de la diòcesi de Vic)

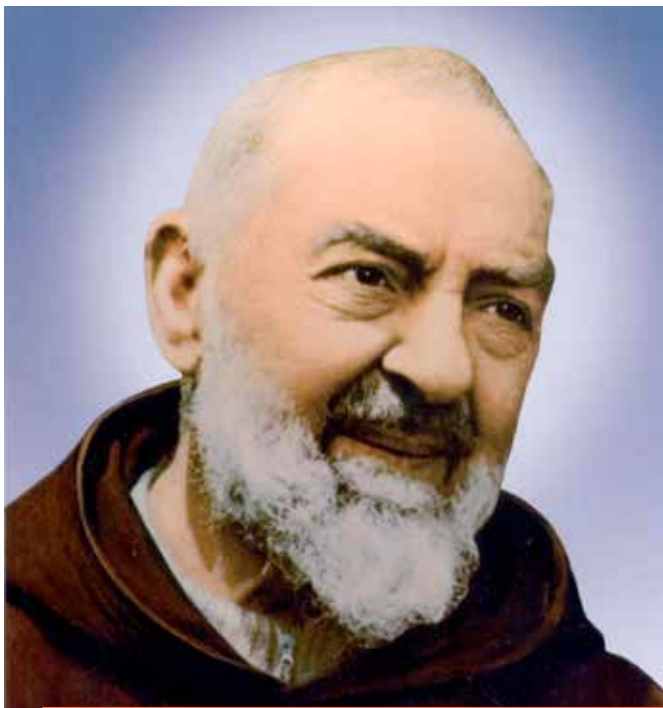
Pelegrinatge a San Giovanni Rotondo, el convent del Padre Pio

Sant Pius de la Pietrelcina (1887-1968) fou un caputxí italià que tingué en vida i després de mort una veneració extraordinària per part dels fidels. Va ser marcat pels estigmes de Crist i es va lliurar a l'alleujament dels sofriments; per això va construir un hospital. També fou notable la seva dedicació al sagrament de la confessió, així com a la promoció dels grups de pregària. Va ser canonitzat el 16 de juny de l'any 2002.

San Giovanni Rotondo (a la província italiana de Foggia) va ser el convent del Padre Pio, on arribà l'any 1916

i on visqué fins a la seva mort. Visitar aquest indret és submergir-se en la personalitat del Padre Pio, de la seva espiritualitat i misticisme. El conjunt inclou l'antic santuari, anomenat església de Santa Maria de les Gràcies, i el nou, l'església de Sant Pius, que té 6.000 m² i inclou la tomba del sant a la seva cripta. El temple és el segon més gran d'Itàlia i té al seu davant una gran esplanada, per a acollir les multituds de fidels que visiten l'indret.

Els Amics del Santuari de Joncadella organitzen aquest pelegrinatge, que es realitzarà del 2 al 5 de maig i que té un cost de 995 euros. Tots els dies se sojornarà a Bari i, a més de visitar San Giovanni Rotondo, es farà un recorregut per la regió de la Pulla. Es visitarà el castell de Belmonte, Tarent, la gruta Castellana i el famós poble d'Alberobello, com també la ciutat de Lecce, considerada la Florència del sud d'Itàlia. Per a informació i inscripcions, truqueu al 93 874 61 52.



Pelegrinatge a Fàtima

Els telèfons d'informació i inscripció del pelegrinatge a Fàtima, del qual vam informar fa uns quants dies, estaven equivocats. Els correctes són aquests: 93 872 55 48 i 93 872 92 94.

Jornada interdiocesana per a preveres i diaques sobre la catequesi.....

Dilluns 31 de març al Seminari de Barcelona

Programa de la jornada	
10:00h	Acolliment
10:15h	Pregària: ponència de Mons. Sebastià Taltavull, president del SIC
11:30h	Descans
12:00h	Col·loqui
13:30h	Exposició de les diferents experiències
14:30h	Dinar

Cal inscriure's! Els participants s'han d'inscriure prèviament. **Matrícula gratuïta.**

Dinar, 15 € (s'abonaran el mateix dia de la matinal).

Més informació i inscripcions: 93 302 10 41 (9 a 13 h) / secretaria@sicb.e.telefonica.net.

Mary's Land, la pel·lícula sobre com Déu pot transformar la vida, arriba a casa nostra

Juan Manuel Cotelo, i la seva productora Infinito+1, responsables de la reeixida pel·lícula La última cima, presenten a la nostra diòcesi la seva nova pel·lícula Mary's Land (Terra de Maria). La pel·lícula tracta sobre Maria, i com Déu canvia la gent. Recull testimoniatges d'una desena de persones transformades per una experiència amb la Mare de Déu.



El rastre de Maria pel món

Mary's Land, la Terra de María, és en realitat el món sencer —explica—, perquè han viatjat per diversos països buscant l'acció de la Verge. L'han trobada en alguns llocs on es podia esperar (a Fàtima, a Guadalupe), però també en llocs inesperats, com entre les prostitutes de Guadalajara, Mèxic, o a Las Vegas (Estats Units d'Amèrica). La pel·lícula també juga amb els gèneres cinematogràfics. Els primers quaranta minuts són una ficció centrada en la Maria de la Bíblia, la seva relació amb Jesús i els apòstols. Amb la pel·lícula, Juan Manuel Cotelo tracta d'interrogar la societat sobre si Déu existeix i si té res a veure amb la vida quotidiana de l'ésser humà. Cotelo va assegurar que la idea d'aquesta producció «va sorgir d'una inquietud personal, de si tot això de la fe és un conte de la vora del foc o si realment és alguna cosa que és veritat i cal aturar-se a considerar».

Una mare de tots

El director també explica que, segons avançava la «investigació», es va topar amb un personatge espe-

cial: «Ha estat molt bonic veure que la presència de la Verge no és una qüestió cultural, perquè hi ha devoció en molts llocs. Fins i tot enmig de l'oceà Pacífic una persona per primera vegada en la seva vida parla amb la Mare de Déu i es produeix un miracle; i mai no n'havia sentit aparlar. No solament hi ha Déu, sinó que hi ha una dona que és mare de tots i que està dis-

posada a acostar-se als homes com una mare s'acosta a un fill.» Durant el rodatge, Cotelo va corroborar que «avui vivim en un món en el qual hauria d'estar tot patrocinat per bolquers», ja que «tenim por de la veritat i vivim en el tòpic». «Em sembla increïble que la recepta número u al món sigui la dels antidepressius. Creiem que som molt llestos i molt moderns i que no necessitem l'ajuda de Déu, però la realitat és que no ens va bé», va afegir el director, que troba la causa de tot

això en el fet que «dinamitem els deu manaments». «Pensem que donarà la felicitat viure sense els deu manaments, però no funciona», encara que la solució, segons va dir, està en mans de qualsevol persona. «No fa falta ser molt llest o anar-se'n a Roma de genolls», va matisar.

On veure la pel·lícula?

Es podrà veure a:

Vic: Multicines Sucre.

Manresa: Multicines Bages.

Quan?

A partir del proper divendres 28 de març. Consulteu la cartellera per saber els horaris.

Més informació sobre la pel·lícula a:

www.tierrademaria.com

«Carpe diem» | Pere Oliva, prevere.....

Una tarda de dijous llarder grisa i pansida dóna per a molt. Convida a donar un cop d'ull a les lectures evangèliques d'aquest temps de conversió que vivim; a rumiar sobre la Quaresma i com situar-nos-hi, i a programar per a les comunitats cristianes a les quals serveixo uns moments de reflexió o d'interiorització que ens disposin a tots plegats per a viure aquest temps de benedicció i de vida.

Aquest moment de salvació truca com cada any a la porta del nostre cor, demana pidolant pel nostre propi bé aquella atenció que mereixen els sants misteris que venerem i que acompanyen l'anar i venir, estantís moltes vegades, del nostre itinerari cristià.

Aquell que arriba de nou per renovar el nostre cor i el nostre esperit, i amb la imposició de la cendra vol imprimir al nostre caminar gris i pansit com la tarda, atrafegat i programat com l'exitós avançar de la tècnica, fixat i obsessionat com el delerós silenci del robot, insensible i buit com el lent remugar de la bèstia... l'àle de vida que ens desperti d'un existir ensopit per tants somnis efimers...

Se'ns recorda «converteix-te i creu en l'evangeli»; tot servint-nos d'uns condiments no sempre agradables, per a donar el gust precís que requereixen els aliments d'aquest àpat, al qual som cridats.

La pregària, el dejuni i l'almoïna són els condiments insubstituïbles que requereix aquest inici quaresmal. El



gest d'acotar el cap per rebre la cendra, i obrir el cor a Aquell que no deixa de trucar per omplir-nos de vida i de goig, ve avalat necessàriament per la generositat de la nostra mà i la lliure obertura del cor. Que bé que ho diu Isaïes, des de l'antigor bíblica: «L'únic dejuni que jo aprecio és aquest: deixa anar els qui has empresonat injustament, deslliga els qui tens sotmesos al jou, allibera els oprimits, fes a miques els jous de tota mena. Comparteix el teu pa amb els qui passen fam, acull a casa teva els pobres vagabunds, si algú no té roba, vesteix-lo; no els defugis, que són germans teus» (Is 58,7).

I ja sabem com continua aquest text sagrat ple d'energia i de força... El captard gris, pansit, i potser buit, del nostre camí s'omplirà de llum. Una llum esclatant que ens guarirà i ens omplirà de la presència vivificant del nostre Déu. Aquell que no deixa de trucar al cor de la nostra existència, ara i aquí, per revestir-la de la glòria que anhelem, i que un dia ens serà atorgada per la seva misericòrdia divina. Així ho esperem.

Pel·lícules | Emperador.....



EUA, 2013. **Director:** Peter Webber.

Intèrprets: Matthew Fox i Tommy Lee.

Any1945, fi de la Segona Guerra Mundial. Després de gairebé sis anys de conflicte i amb els exèrcits alemany i japonès derrotats, és hora de prendre decisions sobre el bàndol perdedor, com el futur de l'emperador Hiro-Hito, una destinació que haurà de decidir el general Douglas MacArthur. La pel·lícula va dirigida a un espectador culte, disposat a pensar sobre les conseqüències de la guerra i les dificultats de vencedors i vencuts.

full diocesà | Solsona i Vic.....

DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09

Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 886 15 55 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60